„Dat is ook mijn veronderstelling. En nu weet ik een mooi plan: De advocaat van Mevr. Ophorst is natuurlijk van alles op de hoogte. Weet U waar hij woont?"

„Zeker. 't Is Mr. Knollenga van den Rozenweg."

„Dan ga ik naar dien advocaat, en vertel hem, dat ik de concierge van Uw broer ben. Ik zal hem zeggen, dat Uw broer een man half dood heeft geslagen, dien hij herkende als den effectenlijst-ontfutselaar. Ik zeg daarbij, dat ik in het notitieboekje van den bewustelooze het adres van Mr. Knollenga genoteerd heb gevonden en nu kom informeeren naar de woonplaats van het slachtoffer, opdat ik den ongelukkige kan thuisbrengen."

„Dat is een prachtplan," riep Ophorst's broer in opgetogen bewondering.

„Jelui detectives weet toch overal raad op!"

Dadelijk volvoerde ik dit plan, en . . . .Mr Knollenga verwees mij natuurlijk naar 't detective-bureau „Het Arendsoog," omdat hij mij niet persoonlijk kende, doch alle rapporten rechtstreeks van mijn chef ontvangen had.

Er restte mij nu nog slechts één ding, n.l. van den chef van „Het Arendsoog" te vernemen, wie zijner assistenten den heer Ophorst om den tuin had geleid.

Al peinzende, hoe ik mij van deze taak zou kwijten, begaf ik mij naar het bureau, doch besloot eerst in een restaurant een biefstukje te eten, om frissche krachten te verzamelen. In het restaurant ontdeed ik mij tevens van de pleister, die een weinig los was geraakt en mij begon te hinderen. Na den inwendigen mensch te hebben versterkt, vervolgde ik mijn weg, steeds vervuld met de gedachte, hoe ik 't laatste gedeelte van mijn taak zou volbrengen.

Spoedig was ik „Het Arendsoog" genaderd. Nadenkend besteeg ik de trap, nam den deurknop in mijn hand, en . . . ving toen plotseling een gedeelte van een gesprek op, dat tusschen mijn chef en een bezoeker werd gevoerd.

„Ik verzeker U, Mijnheer Ophorst," hoorde ik mijn chef zeggen, „dat ik met eigen hand den schurk in Uw armen zal voeren. Hij zal als een rijpe appel in Uw schoot vallen. Heb maar geduld."

„Ik moet U bekennen, Mijnheer," antwoordde Ophorst, „dat de detective, dien U gestuurd hebt, een pientere kerel is. Toen ik van mijn broer vernam, dat hij den schurk op 't spoor was, ben ik direct hier gekomen, om te hooren, of U hem al gevonden hebt. U begrijpt, mijn handen jeuken om den schavuit een aframmeling te geven . . . Dus, U telefoneert me direct, zoodra U er achter is?"

„Ik beloof 't U, Mijnheer Ophorst."

„Uitstekend. Dan ga ik nu maar."

De schreden van den geweldenaar richtten zich naar de deur en ik haastte mij, om een veilig heenkomen te zoeken. 't Was echter te laat. Ophorst zag mij de trap afrennen en onmiddellijk snelde hij mij achterna. Gedurende eenige minuten ontstond een razende wedloop, doch weldra had de O.-W.er mij ingehaald en bij den kraag gevat.

„Hij is 't, de smeerkanis," riep hij uit. „Hij heeft zijn snor afgeschoren, maar ik herken hem toch wel.. Ik. . . zal. . . jou. . . effecten. . . laten. . . zien. . . duivelskind. . . ."

Bij ieder woord daalde een regen van slagen op mij neer. Ik viel op den grond, terwijl het bloed uit mijn neus stroomde en alles voor mijn oogen duizelde.

Zachtjes klonk mij nog de stem van mijn chef in de ooren: „Ik heb 't U wel gezegd, Mijnheer Ophorst, dat ik den schurk in Uw armen zou voeren. Ik heb hem naar mijn bureau gelokt. . . . . ."

Toen hoorde ik niets meer.

Geruimen tijd later kwam ik weer bij kennis. Ik bemerkte toen, dat ik in mijn kamer te bed lag. Mijn hoofd was verbonden, mijn arm lag in een gipsverband en ik voelde mij niet in staat, om één van mijn ledematen te bewegen. Overal had ik pijn, stekende pijn.

Mijn chef stond aan mijn bed en legde 2 bankjes van 25 naast mij op het nachtkastje. . . . de belooning voor mijn eigen opsporing.

„Je mag je nu wel Blauw-Blauw noemen, in plaats van Blauwscheen, beste kerel," voegde hij me lachend toe, „want ik geloof wel, dat je heele lichaam blauw zal zijn."

Ik zeide niets, doch de blik uit mijn oogen was welsprekend.

„Ja, ouwe jongen, dat zijn de risico's van ons beroep. Maak je maar niet ongerust: De dokterskosten komen voor mijn rekening. Over 'n paar weken ben je weer opgeknapt en dan beginnen we weer met frisschen moed aan een nieuw zaakje."

„Maar mezelf zoek ik nooit meer," stootte ik er eindelijk uit.

D.

SCHIPBREUK

DOOR ELISE RUTGERS

Helene Demming boog zich over de verschansing heen, om het wondervolle lichten van de zee van dichterbij te aanschouwen.

Het was windstil; het onmetelijke watervlak deinde in lichte rimpeltjes op en neer als een rustig kabbelend meer, een zacht ruischen gevend, waar de statig voortglijdende reuzenboot het kliefde; de hemel was donker, de sterren flonkerden als ontelbare brillanten op achtergrond van zwart fluweel.

De meeste passagiers, vroeg slaperig door felle zonnehitte en prikkelende zeelucht, hadden zich reeds ter ruste begeven; zes heldere slagen, luid optonend in de nachtelijke stilte, kondigden het uur vóór middernacht aan.

Helene stond dicht bij het hekje, dat op het wandeldek de eerste klasse van de tweede scheidde; aan de andere zijde leunde een man voorover, starend als zij naar het eigenaardige flikkeren in het water; zij beiden werden getroffen door het uitstralende schijnsel van een bij de afscheiding hangend lampje.

Plotseling zag zij zijn blikken op zich gericht; in hetzelfde oogenblik lichtte hij met een hoffelijkheidsgebaar het slappe, achter op zijn hoofd geschoven hoedje af en maakte een vormelijke buiging.

Zij groette terug, onwillekeurig, want zij kende den man niet, al kwam zijn hooge figuur haar als een vroeger reeds geziene voor.

Hij trad nader aan het hekje en vroeg:

„U kent mij waarschijnlijk niet meer?"

„Neen," gaf zij koeltjes ten antwoord.

„Vergeef mij dan, dat ik mij de vrijheid veroorloofde, u te groeten!" verontschuldigde hij zich op een toon, waaruit duidelijk zijn geraakt-zijn over haar onverschillig-doen opklonk.

Hij wendde zich af, maar zij, vluchtig berouw voelend over haar houding van afwijzing, dwong zich tot belangstellend vragen:

„Met wien heb ik het genoegen?"

„Mijn naam is Arnold Hagen," antwoordde hij stug, „misschien wekt die evenmin als mijn uiterlijk herinnering bij u op."

„Tòch wel!" viel zij levendiger in. „Die wekt zeer aangename herinneringen in mij op! Wees zoo vriendelijk, mijnheer Hagen, wat dichter onder het lampje te komen, dan kan ik . . . ."

Hij gehoorzaamde eenigszins aarzelend.

„U bent veranderd," oordeelde zij, hem aandachtig aanziend, „zeer veranderd!

U mag mij werkelijk niet kwalijk nemen, dat ik u niet dadelijk herkende."

„Zes jaar is een lange tijd voor sommige menschen," meende hij.

„Zes jaar?

Is het nog maar zes jaar geleden . . . . ?"

„Dat we op de heenreis kennis maakten," vulde hij aan. „Het is een zonderling toeval, dat u en mij voor den terugkeer naar het vaderland dezelfde boot deed kiezen."

„Zes jaar!" herhaalde zij opnieuw. „Het schijnt mij toe dat er een eeuwigheid ligt tusschen toen en nu!"

Hij wilde antwoorden op haar uitroep, maar zij sneed zijn woorden af.

„Het is laat, mijnheer Hagen.

Ik wensch u wel te rusten."

Hij boog opnieuw; nagetuurd door zijn bewonderende oogen ging zij met elastischen tred het dek over en haar hut binnen, waar zij zich onmiddellijk voor den nacht gereed begon te maken.

Op haar rug liggend in de smalle couchette, haar handen onder haar hoofd gevouwen, droomde zij met wijd-open oogen; de wakker geroepen herinneringen hielden den slaap van haar weg.

Er was zooveel gebeurd in die zes eindelooze jaren, dat zij het nauwelijks kon overzien; wel wist zij, dat er een diepe kloof gaapte tusschen het jonge meisje van toen, dat met bijzonder welgevallen luisterde naar de woorden van Arnold Hagen, en de onrustige, verbitterde vrouw van nu die te laat had ingezien, dat zij haar mooi leven verkocht had voor weelde en overvloed. En nu, sinds twee jaar weduwe, jong, mooi en schatrijk, door velen bewonderd en benijd, smachtte zij naar de verloren levensblijheid, die zij niet terugvinden kon, waarvoor zij graag alle uiterlijke schittering opgegeven zou hebben.

Zij zuchtte diep; het schokken en trillen van de boot, veroorzaakt door de onafgebroken reeks van snelle schroefwentelingen, leek haar een beeld van het vreemde, ongedurige binnen in haar, waaraan zij geen naam wist te geven.

In het verleden blikken, deed haar pijn, in de toekomst fleurden geen lichtplekjes voor haar op.

Zij lachte in de stille donkerte van haar hut om haar tragisch denken, maar niet vroolijk klonk dat lachen; het spotte met het scherpe contrast tusschen haar gemoeds-gesteldheid en den roep van koele, hooghartige vrouw, die van haar uitging

Gedreven door een onverklaarbare opwelling drentelde zij den volgenden morgen, zich onttrekkend aan haar gewoon gezelschap, naar het afgelegen dekhoekje, waar zij in gedachten verzonken naar het oplichten van het zeewater had gestaard; het verwonderde haar nauwelijks, daar Arnold Hagen aan te treffen, die evenals zij eenzaamheid te zoeken scheen.

„Goeden morgen, mijnheer Hagen!"

Licht onthutst door haar vriendelijkheid, zoo afstekend bij haar stuggen toon van den vorigen avond, beantwoordde hij haar groet.

Haar beide armen, die rozig door de dunne, witte zijde van haar blouse heenschemerden, op de balustrade steunend, gaf zij door haar houding haar voornemen te kennen, een gesprek met hem aan te knoopen.

„Is het u goed gegaan in de zes jaren onder de tropische zon?" vroeg zij.

„Lichamelijk goed genoeg," glimlachte hij, zijn blinkende tanden toonend, „maar overigens ben ik niet gelukkig geweest!"

„Hoezoo?"

„Ik keer even arm terug, als ik ben weggegaan."

„Behoort u tot degenen, die meenen, dat geld „alles" is in de wereld?"

„Neen," antwoordde hij rustig. „Maar toch is er in mijn leven een tijd geweest, waarin ik het gemis ervan zeer pijnlijk voelde."

Vragend blikte zij naar hem op en haar blik begrijpend, vervolgde hij:

„Als ik rijk was geweest . . . ."

„Welnu?"

„Had ik het meisje, dat ik lief had, kunnen vragen, mijn vrouw te worden."

„Was zij zonder dat niet gevoelig voor uw liefde?"

„Dat weet ik niet."

„Maar . . . ."

„Haar ouders gaven mij onomwonden te kennen, dat er voor een armen drommel als ik ben niet de minste hoop bestond. Als het anders geweest was . . . ."

„Als het anders geweest was?" moedigde zij aan.

„Wel," lachte hij, zijn ernst-stemming plotseling afschuddend, „dan was natuurlijk „alles" anders geweest! Vergeef mij, dat ik u met mijn aangelegenheden lastig viel!"

„Ik heb niets te vergeven, ik zelf heb uw woorden immers uitgelokt. Maar . . . . ." zij aarzelde even, vervolgde dan uit

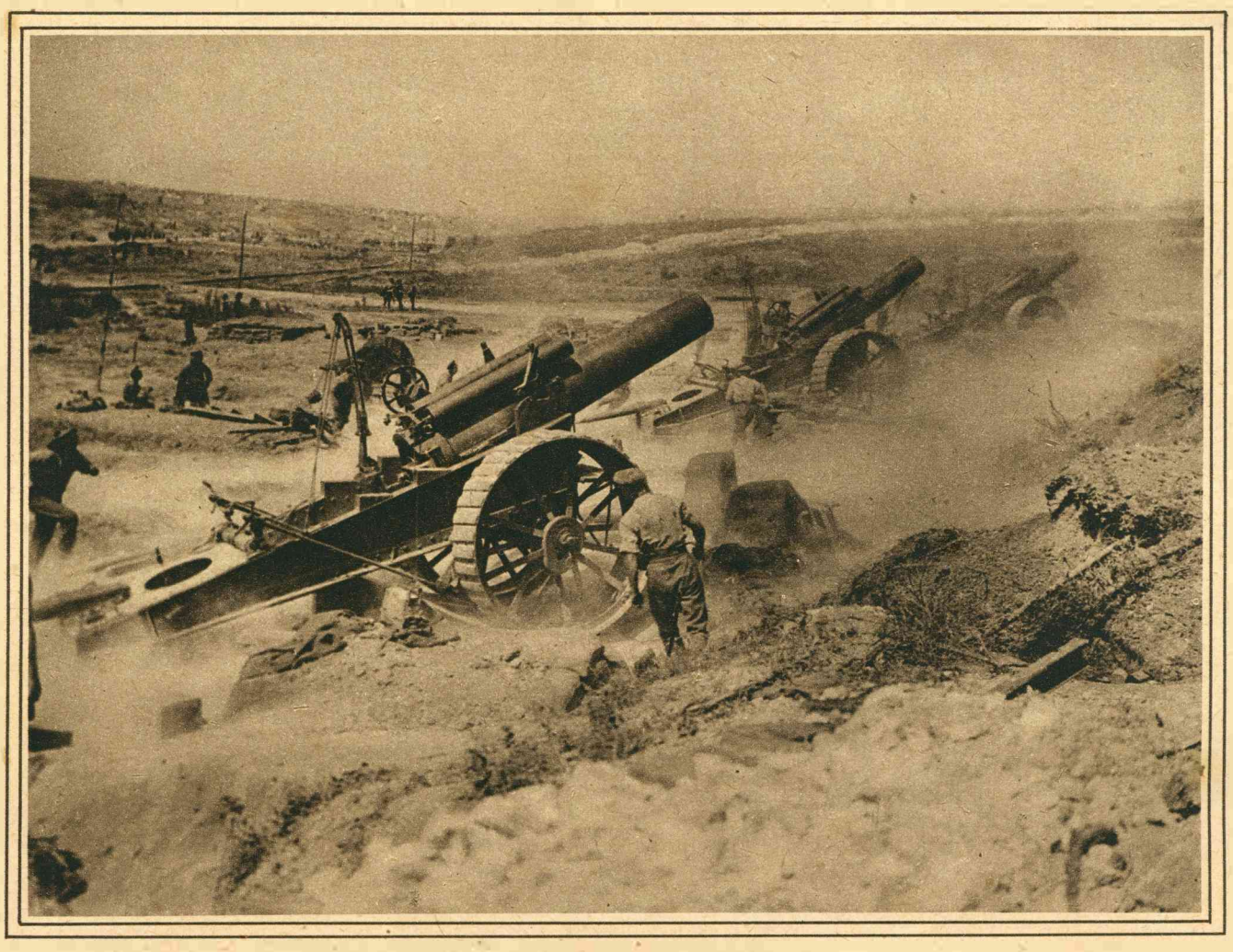

DE ARTILLERIE-ACTIES AAN HET WESTFRONT.

Een schitterende overzichts-foto van een Engelsche zware houwitser-batterij, die ononderbroken de Duitsche loopgraven stormrijp voor de infanterie beukt.